

Выходить въ Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы
кажды рукихъ срать) о 4-й год. попоз. Литер. додатокъ
"Бібліотека підзнат. певствей" виходить по 2 печат. ар-
кушъ кожного 15-го и послѣднаго для кожного місяця.
Редакція, адміністрація і експедиція підз. Ч. 44 улица
Галицка 4.

Всі листи, посылки и реклами відправляються пересыпать
подз аресою: редакція і адміністрація "Дѣла" Ч. 44 ул.
Галицка.

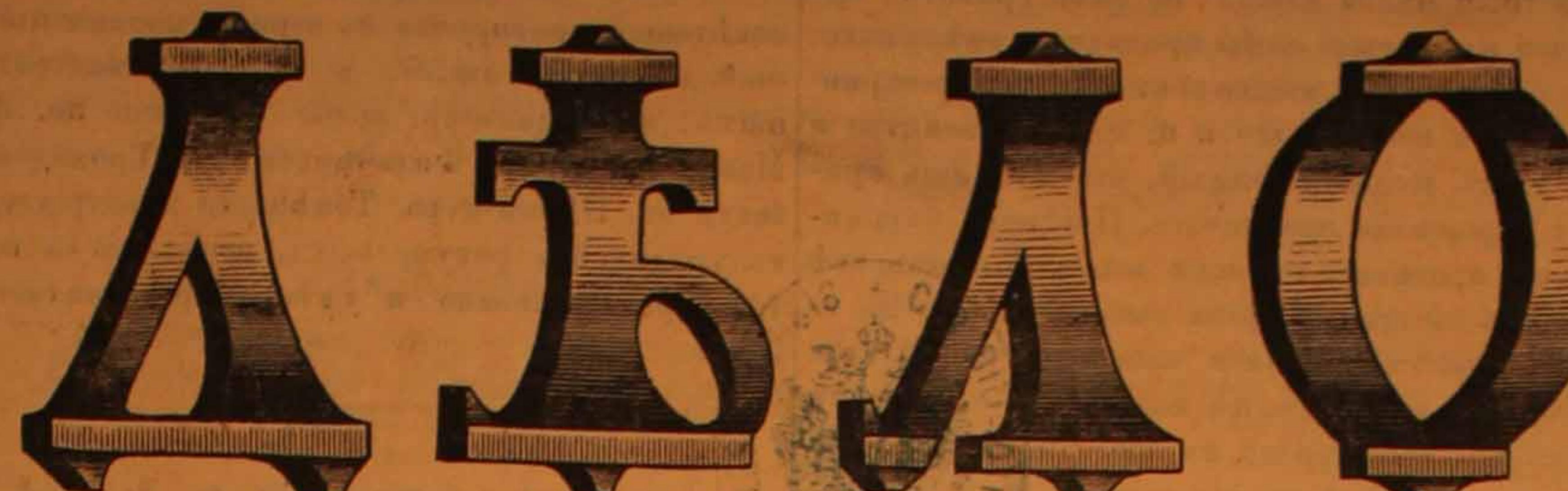
Рукописи не вітаються толькъ на попереднє, застер-
жень.

Поодиноке число стоять 12 кр. а. в.

Оголошення приймаються по цій 6 кр. а. в. б'є одног
отрочкі почтів.

Реклами не опечатаній вільний б'є порта,

Предплату відправляються пересыпать франко (найлучше
почтовими переказомъ) до: Адміністрація часопису "Дѣло"
ул. Галицка, Ч. 44.

**Съ днемъ 1 (13) цвітня розпо-
чинавши другій кварталь сегорбчого вы-
давництва "Дѣла" и "Бібліотеки підзнат.
певствей". Просимо о надслань даль-
шої предплати і о скоре вирівнанье за-
дгостей.**

Ново приступаючи предплатники на "Біблі.
підзнат. пев." д'єстинуть за доплатою 1 зр. а. в.
початок (12 аркушівъ) повѣсти М. Іокак "Зо-
лотий Чоловѣкъ".

**Бесѣда посла В. Ковальского,
виголошена на засіданні ради держ. при спе-
ціальній буджетовій дебатії падз. позицію: "Мі-
ністерство впросповѣдань".**

(Конецъ.)

Сели-б'є бути якій сумнівъ въ той
важніймъ пытаню, о колькъ Русинъ управнені
р'єшти о своихъ церковныхъ д'єлахъ, то до-
сить указати на XV-й арт. основныхъ зако-
новъ горожанськихъ правъ, де ясно постано-
влено, що кожда законно призначана церковь,
управлѧє самостійно своїми внутр'їшніми д'є-
лами. А що вибіръ митрополита належить до
внутр'їшніхъ д'єл, о той, думаю, не можна
сумніватись, а то тымъ б'єльше, що и дотація
тої-же митрополії складається въ б'єльшої ча-
сти въ майна исповѣдникъ рускої церкви. Такъ
маючи право історії, традицію и факты
за собою, хочемо надійтись, що вис. прави-
тельство схоче при той случайности вислу-
хати и голосу Русиновъ... А уважаю се тымъ
конечн'їшимъ и есть се нашимъ задушевнимъ
бажаньемъ, бо знаю, що Русинамъ дуже много
залежить на той: мати митрополитомъ чоло-
в'єка съ сердемъ, умомъ и характеромъ...

Мы, правда, и въ выбору правительства
мали декількохъ знаменитыхъ мужъвъ митро-
политами. Укажу лиши на назвы: Ангеловичъ,
Левицкій, Яхимовичъ и Литвиновичъ. О по-
слѣднімъ, Сембратовичу, не хочу говорити,
бо онъ ще, слова Богу, ж'є и его д'єльність
ще не скончена, а не мое д'єло о н'її судъ
выдавати. Зам'чу лишь то, що и той мужъ,
якъ в'єрный синъ свого народа, все явився
в'єрнымъ подданымъ ц'єсаю и непохитно в'єр-
нимъ папскому престолови. Намъ ходить пе-
редовсімъ о то, щобъ въ с'ємъ важнімъ пы-
таню не покидались голосомъ нашого духо-
венства и мірекихъ Русиновъ и уважаюмо
обов'язкомъ правительства, щобъ оно и о нашу
думку спітало и не запознавало нашихъ правъ...
Въ повненіи тыхъ нашихъ правъ мы будемо
руководитися собственно лишь правою и на оцѣ
будемо мати толькъ интересъ нашої церкви и
нашої державы.

Приступаю до другої точки, до открытия
епископства въ Станиславовѣ. Се д'єло тягнеся
вже колькадесять л'єть и, на жаль, ще не скон-
чено. Що р'єшель гр.-кат. львівської архіпар-
хії необходімый, се я вже пояснивъ на основѣ
статистичнихъ данихъ, висказанихъ повинше.
Еслижъ я подношу той предметъ, то хочу вк-
важати на то, що настъ дуже непріятно тронула
в'єсть, яко-бы село Крыло съ мало перейти
д'єла галицко-львівської митрополії на дотацію
станиславівського епіскопства! Для настъ се не
р'євнодушне, бо тутъ иде о майно, належаче
виключно до львівської митрополії, о дотації
нашихъ княз'євъ, св. Володимира, Ярослава,
Данила и Льва! Мы бажаюмо, щобъ ихъ па-
м'ять почиталася и щобъ митрополії не б'є-
талось то, що есть ви власностю. Отже мы
бажаюмо, щобъ при основанію станиславівської
епархії, въ н'їїмъ дотації львівської митро-
полії не утерп'єла.

Дотычно устрою духовныхъ семинарій у
Львовѣ и въ Премишлі, представляясь б'єль
въ вельми сумнімъ св'єтлъ. Именно буды-
нокъ, въ котрому ум'їщена львівська семина-
рія, старий, вогкій, б'єль св'єтла, воздуха, и я
ув'єрю в'єсть, що настъ непонятно, яко-
можна его на жит' для людей призначати. До-
тычно внутр'їшнього устрою виховання въ н'їїмъ
не хочу широко розводитися, а ваклюю що

найновійшого факту, що зовсімъ нема тамъ
прим'єрного ладу: 80 питомц'ївъ були прине-
воловні громадно оставити заведенье. По ч'єй
сторонѣ була б'євактність, зневоливша моло-
дьжъ до такого кроку, оставляюмо розсудити
дотычної дисциплінарнї власти. П'єдношу
однакъ се, бо думаю, що сей фактъ повиненъ
бути в'єлінути на введен'е тамъ лучшого ладу.
Зверну такожъ увагу, що для настъ есть дуже
важнімъ, щобъ нашимъ питомц'ямъ в'єклада-
лись догматика, моральна и другій предметы
въ рускомъ языц'ї, щобъ питомц'ї, ставши
священиками, могли користати въ набутого
знання, а не були н'їмъ для свого народа,
бо ж' имъ на память в'єтверджений текстъ
св. письма въ латинському языц'ї до н'їчого
не придається. Дотычно перемышльской семина-
рії в'єрну увагу выс. министерства на то,
що дотація его такъ скуча, що за визначену
р'ємунацію ледви найдутся професоры, що
р'єшилися-бы принятися задачи.

Найважн'їшимъ пытан'ємъ для настъ есть
єсть господарка єзуїтівъ въ добромильской
монастыри. А се дуже дивно, що п. мини-
стеръ-президентъ, н'їбы отповѣдаючи п. Ку-
лачковскому, торкнувшому се пытан'є, зая-
вивъ, що не може н'їчого о єзуїтахъ нав'єть
говорити, бо они не належать до его департа-
менту!... Думаю однакъ, що мой товаришъ
бувъ зовсімъ въ правѣ звернутися до п. ми-
нистра-президента, бо приніманье єзуїтівъ и
надаванье имъ австрійского обывательства таки
належить до министра внутр'їшніхъ д'єлъ.
Мы зовсімъ не бажаємо, щобъ єзуїти середъ
насъ иножилися, бо мы невдовольні ихъ го-
сподаркою и уважаємо єи для настъ що най-
менше в'єлино. Отъ въ доказъ ихъ господар-
ки скажу лишь то, що они вже перегосподи-
рили 200.000 зр., що захопили при загарбаню
новиціату въ Доброму. А колько то кошту-
вало труду, колько л'єть, заки монастырь
пришовъ до того майна! Але єзуїтівъ не можна
такъ легко потягнути до отв'єчальности, бо
они въ б'єльшої часті чужовемц'ї. Ба, єзуїти
не в'єдоволяються лишь Доброму; они на-
м'єряють въсъ наші другі монастырі в'єгар-
бати и свои вахланії руки протягнули и на
другі наші монастырі, якъ Лавр'євъ, Гош'євъ,
Крех'євъ. Такъ, Лавр'євъ вже заняли, р'є-
гнавши впередъ тамъ проживавшихъ нашихъ
старшихъ и заслуженыхъ монахівъ на въсъ
чотири в'єтры!...

Въ послѣдніхъ дніяхъ лютого с. р. пе-
реселився въ Лавр'євъ в'єхованецъ єзуїтівъ,
"реформатъ", и обнявъ уже зарядъ монастыря.
Назва "реформатъ", була доси Русинамъ во-
всімъ чужа. Мы маємо въ нашій в'єходній
церкви толькъ одинъ чинъ, Василіанъ, и не
знаємо н'їякъ "реформатъ"!.. Мы глубоко
пересвѣдчені, що єзуїти не принесуть намъ
н'їякого щастя, а если-б'є намъ и подавали
найб'єльше щастя, мы его не пр'ємемо, бо
знаємо, що оно не походить б'єль серца и
намъ певно не принесе благословенія! П. ми-
нистеръ в'єроисповѣдань и просвѣти в'єявивъ
бувъ на 277 в'єхованію въ 7 марта 1883 по по-
воду бес'єди о єзуїтахъ въ Доброму, що д'єль
въ імені правительства застер'єть правитель-
ству безусловне право усунуть єзуїтівъ, если
се для державы окажеся потр'єбнымъ. Я думаю,
що тая потреба вже оправдалася и мы
були-б'є п. міністрови велими в'єачні, коли-б'є
онъ додержавъ свої об'єканки и схотѣвъ свое
слово перевести въ д'єло. Для настъ есть се
першимъ пекучимъ пытан'ємъ и крайна вже
пора, щобъ мы позбулисся тыхъ непрошенихъ
гостей-інtrузівъ!...

В'єденци мушу хочь короткими словами
в'єказати на нуждений матеріальний бытъ на-
шого духовенства. Нашъ сорудникъ д'єстас 210 зр.,
т. в. по 57 кр. деню, а приходникъ
315 зр., т. в. по 86 кр. деню. Все то може надто
много, щобъ умерти, але надто мало, щобъ жити.
Над'юся, що буду мати случаін'ость що о
той предметъ в'єказатися. Теперъ прошу

лишь конгруальну комісію о прискорен'ї
справодання и припоруло уваж' п. міністра
мои тутъ в'єказаній зам'єти. (Славно!)

Надто вже заострили зубы

на Лавр'євъ патрии Єзуїти, щобъ супротивъ
донасена зъ В'єдня до краківської "Now-on
Reformy" (зъ певного жерела, яко зав'єрє
редакція) — мы Русини мали спокойно вы-
жидати, ажъ проектъ курії римської буде пе-
реданий до р'єшена австрійському правитель-
ству. Наша акція, яко мы се зазначили вже
въ одн'їмъ зъ попередніхъ чисель нашої ча-
сониси, — мусить бути швидка. Ми дивує-
мось, що доси ще н'ї зъ якої компетентної
сторони рускої не в'єшовъ як'єсь окликъ,
що доси ц'єле д'єло обмежується толькъ на толкахъ
въ часописяхъ. Задачею часописей есть звер-
тати увагу на факти, пояснити ихъ и оцѣ-
нити ихъ значен'є, а вже д'єломъ супольно-
сті и єи организм'ї есть — р'єшати и д'є-
лати. Ми спод'єваемо, що на заиніціованіе
и в'єденье акції противъ нового замаху си-
новъ Лойолѣ на нашъ монастырь не будемо
вже довше ждати.

Въ першої линії всѣ львівські патріоти
русій обов'язані взяти д'єло въ свои руки и
попередь всего р'єшити х'єло ц'єлої акції.
Таке р'єшенье буде зъ одної сторови в'єз-
в'єзкою для нашої прасы, а зъ другої сторо-
ни дасть певну основу, надъ котрою зможуть
забрати голоси всѣ наші патріоти, котръмъ
добро и независим'ость рускої церкви и ру-
сского народа лежать на серци. Коли того не
буде, то и не буде можна зачинати н'їякої
акції. Намъ здається, що въ свій справѣ на-
лежить попередь всего в'єстити не поодинко-
вимъ твориствамъ и інституціямъ, але Ру-
синамъ яко народови. Русини можуть до-
перва дати мандатъ чи якому товариству, чи
інституції д'єлати въ імені народа, котръ
въ с'ємъ загально-народного значенія случаю
в'єступає.

Що тутъ не в'єстити лишь маленький
м'єри осторожности або лаг'днечкій протестъ,
— о той нехай намъ буде в'єльно и симъ
разомъ повторити свое пересвѣдчен'є. Ми
пересвѣдчені, що на те згодиться и збр'єть Ру-
синовъ львівськихъ, — толькъ нехай ті, що
котръхъ се залежить, дадуть можность б'є-
ти чимъ скорше тому зборови.

Не такій мы вже малозначущій и без-
сильний. Енергія наша в'євернула минувшого
року запеклу агітацію календарску, чей-же
успіє она и в'євернути чорну хмару зъ надъ
Лаврова!...

Чи в'єльно рускимъ священикамъ в'єдавать в'єказы зъ метрикъ по руски?

Въ "Дѣла" неразъ вже була дана при-
такуюча отповѣдь на повинше пытан'є и за-
гально було пояснено, для чого. Мы и заохоч-
ували нашихъ священиківъ в'єдавать згаданій
в'єказы по руски, опираючись на словахъ ре-
скрипту міністерського зъ 16 вересня 1875
р. до ч. 1767 и на дотичнімъ р'єшено ц. к.
нам'єстництва зъ 18 червня 1883 до ч. 305 въ
справѣ м'єри о. Антонія Левицкимъ а пок.
Богушемъ ц. к. старостою товмакімъ, — въ
котрому то р'єшено своємъ каже, що в'єказы
родинні можуть бути по мысли и слов-
амъ рескрипту міністерського в'єставлені въ языкахъ польському, рускому або н'їмецкому. Сего однакожъ ще за мало въ
часахъ нын'їшніхъ, а яко дов'єдуся, споры
въ той д'єсу не устають м'єжъ парохами а
старостами. Хочу отже для представлена сеї
справи пояснити згаданий рескриптъ.

Рескриптъ п. міністру справѣ внутр'ї-
шніхъ зъ 16 вересня 1875 до ч. 1767 каже
н'їжъ іншими ось що: "Сторонамъ, котрі до-
м'єжки родженыхъ або в'єчанихъ свои

Предплати на "Дѣло" для Достопр.		для Россіи:
на п'ємъ р'єк.	12 зр.	на п'ємъ р'єк.
на п'ємъ р'єк.	6 зр.	на п'ємъ р'єк.
на п'ємъ р'єк.	3 зр.	на п'ємъ р'єк.

щобъ о своих кривых добивались сатиризаций дорогами легальными. На каждый неровнажный крокъ глядѣть иной нашъ приятель и ватиравъ руки... Радше перегорѣть бѣльямъ, яко малибы вы, молоды товариши, статись причиной загубы русской институціи... Лишаймо се дѣло иншимъ, которыхъ напутную руска исторія знаменемъ Кайнѣвъ. Мы чатаймо, учимся, прадоймо!... А тыхъ, который своими революционными поступками чи то противъ настоятеля, чи противъ другихъ лицъ понижаютъ лишь себѣ и загаль, а не тыхъ, противъ которыхъ стрѣлы вымѣреній, — тыхъ належитъ помнити або и усунуть изъ помѣжъ себѣ.

Въ концѣ звертаемось до настоятельства и прочихъ мѣрдайныхъ сферъ, щобъ разважили дѣло и унормували относини семинаріи. На другій день по демонстраціи противъ о. ректора днія 31 марта прибувъ до семинаріи Преосв. еп. Сильвестръ, ласково выслушавъ всѣ нарѣканія и жалобы патомѣцъ и порозмовлявши съ каждымъ, черезъ двѣ години, аробить бодай надѣю — на лучше. Якъ симъ разомъ поступитъ епископъ, такъ треба и Вамъ Веч. отѣцъ настоятелей поступати: выслушайтъ бодай молодыхъ людей, будьте ихъ правдивыми онѣкунами, братами — и глядѣть, щобъ съ годомъ-перегодомъ — жаль серце тисне! — не заступиши Васъ тутъ кто и ишай, що може на те вже чигає!.. Усуньте всаку кривду и нечистоту, подайте здорому покиву для душъ и тѣла семинаристовъ, а житъ-поведеніе патомѣцъ поплыте иншимъ ходомъ въ семинаріи!...

ЗАГРАНИЦЯ.

Нѣмеччина. Есть то знаній спообѣ кн. Бисмарку, що коли не може чого осягнути въ парламентѣ и отрѣчае на силну опозицію, такъ грозитъ заразъ уступленіемъ. До сего давнаго способу робленія пресіи на парламентѣ приходилъ че и другій. Коли именно Бисмаркъ вже нѣкими погрозами не може нѣчого вѣдѣти, онъ передаетъ справу на власну особу цѣсаря; а сей нехай потому работъ по своему. Такъ малаша рѣчъ и съ закономъ противъ соціалістовъ. Коли нестало по воли Бисмарка и законъ сей передано до комісіи для перегладу и одобрена, буда отже обава, що законъ сей въ парламентѣ не перейде; Бисмаркъ заставивъ ще нѣмецкого цѣсаря сказать свое послѣдне слово. Коли отже у цѣсаря буда депутація рады звязковая и маршалокъ парламенту, цѣсарь скажетъ до нихъ: Памятайте панове, що коли-бѣ парламентъ откажеть намъ срѣдоточь до усуненія лиха, и уважавъ-бы се за демонстрацію, вымѣренію противъ моєї власної особи; для того стараитесь, щобъ все якъ найлишне залагодилося. Но такой промовѣ цѣсаря не позбстане парламентови нѣчого якъ продовжити законъ противъ соціалістовъ. Такъ отже сталося бѣ по воли Бисмарка. Але Бисмаркъ мимо того що не вдоволеній; послѣдній напады на его власну особу не мало напусвали ему крови. Зъ тони причини сталося, що Бисмаркъ заявивъ передъ колькомъ дніями, що готовъ обмежити свою властъ яко канцлера держ., а може си наявѣть и такъ зменшити, якъ бы и не желали собѣ тогъ тѣ, що такъ остро на него нападають. По сѣмъ высказанию князя розѣбляша була поголоска, що онъ зложить свой урядъ пруского президента министровъ и министра торговлї и задергать лишь урядъ державного канцлера. „Berl. Tagbl.“ заперечивъ по части сїї поголоски, однакож показуєся, що есть на ішай що трохи правдивого. „Berl. Pol. Nachr.“ кажуть, що князь Бисмаркъ повиннѣть-бы вже зъ виду на здоровье виступити зовсїмъ зъ пруского министерства, щобъ не піддававо ему якъ давнѣшне за все найбѣльшу отвѣчальність. На се знову отповѣдає „Germ.“ дуже трафно: „Якъ довго кн. Бисмаркъ буде канцлеромъ, онъ позостане завѣдѣтокъ „spiritus rector“ цѣлої политики. Чи бѣтъ обертається на сїї чи поза кулисами, чи може въ будїць суфлера, то все байдуже, — онъ грає завѣгды свою штуку.“ — Зъ Франкfurta доносять, що послы либеральний Рихтеръ, Рикертъ и Гендль хотѣли скликати зборы, на которыхъ мали нарадити сїї до способу поступованія при надходящихъ выборахъ, але поліція хотѣла розтягнути надѣбрь надъ зборами и длятого ихъ не скликувано. Цѣсарь нѣмецкій мавъ 1 с. м. довшу нараду съ кн. Бисмаркомъ.

ПЕРЕГЛѢДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Петиціи галицкихъ громадъ въ радѣ дер-жавной.) Палата посольська рады державной занимала ся на засѣданію зъ днія 29 н. с. марта внесенными тамъ петиціями. Зъ петицій, поданыхъ зъ Галичини, реферувавъ пос. О. Озаркевичъ петицію 18 громадъ о дозволеніи побирали соляни. Побира промовы референта рѣшила палата отступити ихъ правительству до можливого увзглядненія. Дальше замѣтій петицій громадъ Сѣнка и Остра, бучацкого повѣта о охорону противъ агитації за внесеніемъ руского календаря, котрой по бесѣдѣ о. Озаркевича отступлено такожъ правительству. — Дуже цѣкаву петицію реферувавъ пос. Славиницкій. Се петицію 122 члебовъ зъ сельской группы турчаньской рады позѣтовою що до поступованія политичныхъ властей въ спрѣвѣ уконо-ституованія репрезентанціи позѣтовъ въ Турцѣ. Петиція виставує аномальності (звѣстній читателямъ „Дѣла“) и откликаючись до ухвалы палаты, за-павшої въ той спрѣвѣ що р. 1882, жадає помочи противъ нечуваныхъ надѣжуть конституційныхъ правъ. По промовѣ референта, котрой признає справедливостъ жалобы петиціи и після выступленія за петицію пос. сов. Ковальского, пра-нила палата внесеніе комісіи петиційної, щобъ спрѣвѣ отступити до прихильного заладженія правительству.

(Програма виборча угорскихъ Сербовъ). Передъ колькомъ дніями отбулася въ Пештѣ конференція угорскихъ Сербовъ, на котрой дискутовано надъ тымъ, яко становища мають занять Сербы супротивъ наближаючихъ выборовъ до угорскаго сойму. Зъ оголошеної недавно програмы, котрой принялъ отпоручники сербскихъ выборцевъ, зѣхавшихъ на конференцію, довѣдуючись передовоїмъ, що Сербы стоять на основѣ 12 арт. угоды зъ р. 1867 и руководчию принципами ново-часного либерализму спільно съ другими обывателями Угорщины хотѣютъ працювати для добра краю. При тоймъ прямують Сербы до переведенія арт. 44 закона зъ р. 1868 що до рѣвиоправности національностей и жадають совершенніи автономії церкви. Конференція не висказала ще, до котрої партії приступлять Сербы угорскіе, після тогого однакожъ, що мѣстить въ себѣ програма, можна вносити, що они не будуть становили са-мостійного сторонництва національнаго, але при-лучатся до одної зъ двохъ головныхъ партій у-горскихъ. Замѣтны въ тоймъ отношенію факты, що сербскіи послы зъ сторонництва правитель-ственного позадержались бѣти участіи въ згаданій конференції.

(Высша палата рады державной) радила на засѣданію зъ днія 28 н. с. марта надъ предложеніями правительства въ спрѣвѣ принятія на етатѣ державы жалізницѣ: Францъ-Іосифа, Рудольфа и Форарльбергскому. — Противъ предложеніи правительства виступивъ бар. Кенигсвартеръ, крити-куючи ихъ зъ становища економичного и финан-сового. Въ оборонѣ правительства говорили бар. Гендеръ, министръ торговлї и гр. Леонъ Тунъ, поѣтъ палата предложенія приніяла.

(Депутація вистава австрійскихъ товариствъ горничихъ) вручила днія 29 н. с. марта министрамъ гр. Таффому, др. Пражакову и гр. Фалькенгайнови пропамятне письмо въ спрѣвѣ закона о забезпеченьи роботниківъ. Меморіаль сей есть результатомъ конференціи, котрой отбули въ дніяхъ 10 и 11 н. с. марта всѣ товариства горничихъ, и зазначаю въ головнейшихъ точкахъ становище горничного промыслу до сего закона. Меморіаль подносиеть именно, що старанье про нещасливыхъ есть соціальною и гуманною конечностью, и що касы существуючи при горничихъ заведеніяхъ и ругахъ, котрой мають сповнити тую задачу, ма-

ють лишиитись ненарушеній. Авторы меморіалу заявляють далѣше, що властителі заведеній горничихъ готові въ кождїй хвили привчитись зъ своеї стороны до побольшненія фондівъ сихъ кас.

Туреччина. Султанъ пріамъ недавно чорногорскаго спеціального посланника Вуковича въ спрѣвѣ управління границъ въ долинѣ Лима. Онь обѣцавъ дати паказъ величному везирю Сайдѣ паши, щобъ сю спрѣвѣ відъмѣнити зъ сїї стороны до побольшненія фондівъ сихъ касъ. Вуковичъ бувъ такожъ въ посольствахъ австрійскому, англійскому и россійскому и всюди просивъ, щобъ сїї посольства вилазили на скоре залагодженіе граничного спору. — Турецкій журнали отзываються дуже прихильно о подорожніи австрійскаго престолонаслѣдника и майже всі стараються доказувати, що подорожній сїї не має жадного значенія політичнаго. — Въ кружкахъ політичныхъ відносять за рѣчъ дуже правдоподобно, що на слѣдуючі три лѣта губернаторомъ въходної Румелії буде вибраний кн. Вогоридесъ. — Порта приказала випустити три румунські кораблї воєнній, що везли муницію, а котрой на сїї розказъ були придержані въ Дарданелляхъ.

НОВИНКИ.

Банкъ краевый выдавъ уже въ обѣгъ 50-ти облігацій комуналнай I щої емисії, зворотній найдаліше по 1909 роцѣ въ піврочнихъ ратахъ. Облігації таї банку краевого зъ поверховности подобній до довжніхъ листівъ Товариства кредитового земскаго. Текстъ въ ломанѣй колюмнѣ на лѣво польскій, на право нѣмецкій а въ обводѣ на около французкій. Руского языка и єлдїу нема — розумѣєся, бо сїї Банкъ „кгажову“! Рускій хлопъ має лише дати гроші, а вже пп. Зыблікевичъ, Вротновскій, Згуркій et Comр. постараються ажъ о таку честь для него, що ли-сти Банку засмотрятъ въ текотѣ — французкій.. Купоны ѡтъ випущенихъ облігацій платнѣй повѣрочно, 1 цвѣтнія и 1 жовтнія кожного року до 1909.

Пос. о. Сѣчинській надославъ намъ обширне спрѣвозданіе зъ свою коротенькюю акцію въ „комитетъ обывательскому для ликвидаціи рустикального банку“. Зъ уваги, що польскій газети тенденційно, а то я зовсїмъ фальшиво представили цѣлої виступленіе пос. о. Сѣчинського въ згаданій комитетѣ, то уважаюмо обовязкомъ народнѣмъ, дати мѣсце въ нашої часописи основному спрѣвозданію нашого Ви. посла. За-для недостатку мѣсяця въ сїї числѣ, розпачнено друкъ спрѣвозданія въ числѣ слѣдуючої.

Дръ В. Грыцикевичъ, лѣкарь зъ Сокала, іменованій старшимъ лѣкаремъ війсковимъ у Львовѣ.

Третій музично-декламаторскій вечерній „Рускомъ Бѣсѣдѣ“ въ Тернополі. Каждому, кто бачивъ ще передъ колькомъ роками жити Русиновѣ въ Тернополі, въ тоймъ важнѣмъ и многолюднѣмъ осередку богатого Подоля, а бачивъ єго въ теперѣшнѣмъ розвою, мусѣль впости въ очи велика, рача рѣжница. Численна, однакт розбрвана и живуча роздѣльно руска інтелігенція сего мѣста зъединилася тепер въ тѣйній патріотичній кружокъ, утворила, можна сказать, одну родину, оживлену духомъ народнѣмъ, плекаючи руске слово и руску пѣсню. Поступтъ сїї завадичти належить въ першомъ рядѣ представителямъ рускої інтелігенції мѣсцевої, групуючимъ сїї въ округъ неутомимого хоча тихого дѣятели и звѣстного нашого писателя проф. Александра Барвінського, за котрого ініціативою здигнула собѣ патріотичній Подоляне „Руску Бесѣду“, котрой істину ще такъ коротко, такъ численнѣй а для нашого народного жити вѣдми хосеній вивила результаты. Читателѣ „Дѣла“ знаютъ вже зъ попередніхъ спрѣвозданій, що хороши випадо се-горюче святковань смерти Т. Шевченка въ Тернополі, а оттакъ забава съ танцами, устроена въ мисицѣ, и дѣлъ першій музично-декламаторскій вечерній, сполучений ѿ бѣгомъ. Дня 30 марта отбулися третї зъ ряду вечерній при численнѣй участії якъ мѣсцевої такъ и окрестної рускої публики. Вечерній розпочалися отчимомъ проф. Рудницкого: „Сваты Тимоша Хмельницкого съ Розандою, донькою волоського господаря“. Щѣкаль сїї темати обробивъ въ спрѣвѣ „Герої“.

Дръ В. Грыцикевичъ, лѣкарь зъ Сокала, іменованій старшимъ лѣкаремъ війсковимъ у Львовѣ. Романъ Лоза застуਪникъ, учителъ п. Полякевичъ, секретаремъ, Петро Гудко касіеромъ, а Онуфрій Ломака бібліотекаремъ; на застуਪникомъ вибрали: Данило Кооміна и Андрей Гнатюкъ. Читальня має колька газетъ и висилокъ до „Просвѣти“ и „Науки“ (Р.). Початокъ хоча труднѣй, но уповаемо на успѣхъ, бо охота есть. При тоймъ згадаю ѿ и на нашій церквѣ, котру за стараньемъ нашого ревного отца духовного, пробуваючого у наст 38 лѣтъ, мы въ роцѣ 1882 укочнили посла нашого обряду съ З баниями. Церкви коштовала наст до 18.000 зр., але не дуже намъ прикро прїшло, бо будова була на 10 лѣтъ розложена, а при тоймъ мы мали перше до 4000 зр. въ щадниці и єго Превох. гр. Володимиръ Дѣдушицкій доброхотно причинивъ 1/4 частю, казавъ виробити начеркъ и спрѣвивъ образъ до стѣни за величимъ престоломъ. За те нехай ему черезъ „Дѣло“ вискажемо военародно широ руске „Спаси-Богъ“, тымъ бльшіе, що начальство наше духовне въ Перемышлі, досі ще не висказало признания анѣ гр. Дѣдушицкому, анѣ другимъ лицамъ, хоча було бѣ дотычне предложение зроблене. И Вдостойна графиня подарувала церквѣ три власноручно виробленіи обрусы и стихар. Мы завели такожь сїї зими нотині спѣвъ церковны, котрого удѣльно безкористно учителъ п. Полякевичъ (хоча лат. обр.) нашої молодїжи и пр. по-то на нашу подяку заслугае. — Завищенъ 30 марта 1884. — Іл. Горанъ, начальникъ громады.

Галицькій дороги. До „Now. Reformy“ пишуть

зъ Ярослава, що тамъ на просторѣ 1/2 километра підъ самимъ Ярославомъ на гоцинці суть такі ямы и выбоини, що візокъ хлопокій тоне въ нихъ покритий гутомъ болотомъ, а дѣстати亞 здорово зъ дворця до мѣста фіякромъ єсть неможливо.

Д. 26 марта о год. 9 ѣхала туды ц. к. поча и потерпѣла на „гладкій дорозѣ“ велике крушеніе.

Візъ почтовий лежавъ въ болотѣ до гори колесами, а кондуктора почтового шукано на дні болота, висловлюючи его якъ ставового ліна; дальше откуповано въ болото наладованіи збожжемъ, а майже на цѣломъ просторѣ томъ дороги валили розгубленіи мѣшкі зъ обожжемъ, пачки съ товарами и т. д., а бѣдній коніска висивши зъ силь, уживали въ поаномъ значенію того слова болотяною купелю, думаючи надъ приспіами утварюю дорогові.

Горлицькій автономія. Думаемо, що після пред-ставленію въ попередній ч. „Дѣла“ въ такъ якихъ краскахъ „турецкої автономії“ не менше цѣкаво буде нашимъ читателямъ прочитати інве-лику ѿзвѣтку и про автономію въ поаномъ горлицькому.

А беремо мы ту ѿзвѣтку не зъ-ѣтки, якъ толькъ зъ пошт-урядового „Ozas u“ (ч. 77 зъ д. 2 цвѣтнія)! „Повѣтъ горлицькій — пишеть тамъ — уже майже бѣ року не має власти автономичної. Знаємо, що передъ рокомъ вице-презесъ горлицькій рады пос. закраши гроші зъ касы, утѣкъ до Америки. Намѣтництво въ порозумінію ѿ въдѣлому краевымъ розвазало въ маю мин. р. раду повѣтову. Правда, винно въ дефравдації була не такъ цѣла рада, якъ радше сїї висилько покладаючи безграницну вѣру въ утвер-

га межи хрестіанамъ и юдіамъ при виборахъ до ради громадської.

джену репутацию своего вице-презеса, колька разъ-по-разъ выбирая его на те достоинства и даже поверхно контролюя рахунки. Замѣтъ розвязаныи рады именували высшій власті "тымчасову репрезентацию", зложену *передважно* за членовъ давнаго выдѣлу поэтоваго, именемъ наибѣльше винного изъ цѣлѣй спраѣтъ. Розвязаныи рада хотѣла вносили рекурсы противъ такои постановы, але надѣючись, що и такъ послѣ уставы за 6 недѣль будуть розписаныи новыи выборы, дала спокой. Мѣжъ тымъ новыи выборы розписаныи востали аже за 5 мѣсяцѣвъ, а по ихъ доконаню и по уконотитуваню новыи рады намѣстнице для формальныхъ причинъ заразъ зновъ еи розвязало, лишаючи "тымчасовой репрезентациі" и дальне пону власть въ повѣтѣ. За инициативою розвязаныи рады выслано депутатию до намѣстника до Львова, щобы представити ему положеніе горлицкой автономіи; намѣстникъ прирѣкъ, що якъ найшидше розпиши новыи выборы, черезъ то розвязаныи рада зновъ вдержалась отъ рекурсу, — а мѣжъ тымъ отъ жовтии мин. р. вже зновъ минали пятый мѣсяцъ, а о новыхъ выборахъ, съ выраженнымъ потоптаньемъ уставы о репрезентациіяхъ, и доси що нѣчого не чути.

"Dzienski lud ruski." Въ послѣдніомъ ч. "Dzienski Polsk-o" помѣщена пѣдь тою надписею дописъ зъ Турки, вымѣренна головно противъ печатаныхъ у настъ дописей зъ турканскаго повѣтѣ. Дописуватель "Dz. Pol." не закиду тымъ дописами неправды, але только вырази и добыть наивно признается, що "my gryzimy sie jedynie dla tego, ще na czele stronnictwa malkontentow stoją osobistości w guście korespondentów Dila". Отже турецкія "контенты" не грызутъ пануючимъ тамъ недадомъ, а толькотымъ, що противъ того недаду сїме позовавши якась опозиції! Дальше дописуватель "Dz. Pol.", щобъ забути легкимъ коштомъ полемики съ "Дѣломъ", починаетъ морализувати: "Umoralniajcie, oswiecajcie, podnoście ten ciemny lud!" Еже, пане дописувателью, — правду, святу правду вы кажете! Але хиба же при такихъ порядкахъ, якъ пануютъ въ повѣтѣ и съ которыми вы неизвѣдоно радо згоджуєтесь, можливъ яка-нибудь просвѣтна праца? Чи можливе рациональне житѣе громадске, де буджетъ ухвалюються въ такій способъ, якъ у насъ було показано? Чи можливий розвѣй горожанського почуття, де выборы перепроваджуються такъ, якъ въ Турції, при помочи бурдъ и "rajasow" у фенонахъ?

— Родовѣдъ польского маляра Яна Матейка. Якъ звѣстно, передъ рокомъ ческій часописи выказали, що Янъ Матейко зъ походженія Чехъ, а ческій историкъ Дворскій вайшовъ доказы, що родина Матейковъ була давна и гдѣ занята почетнѣ мѣсто въ исторіи ческого народа. Самъ Матейко таоже до того признався. Розумѣяся, що Полякамъ се — трохи не въ смакъ: имъ хотѣлось бы що-бы не только всѣ олави Поляка були на правду Поляками, але що и всѣ славній мужъ иншихъ народовъ походили бѣть Поляковъ. И отъ въ найновѣйшому и-рѣ "Край-у" петербургскаго находится нотатка, що на Литвѣ есть родина Матейковъ. Авторъ нотатки звѧть въ Вильнѣ прибувшого зъ провинціи ксендза Матейка, а і самъ бѣнъ чувъ, що въ Вильнѣ живе якій Матейко, ізвѣстъ Янъ, колръ о своїмъ славнѣмъ іменину навѣть не знає. Вирочѣмъ — твердить дальше авторъ нотатки — назва краковскаго маляра есть чисто літовска, бо суть у насъ: Шатейко, Шилейко, Вілейко, Мозейко, Долейко, Довейко и пр. Се дуже промовляє за літовскимъ походженемъ малярия. Отже-же и мы зъ своеї стороны можемо по части заспокониції цѣкавої Вільнѣ. Літвина: однинъ зъ нашихъ знакомихъ звѧть такоже близько батька Матейка, который прибувъ до Кракова прямо зъ Чехъ яко директоръ невеличкої капелї и звѧлся "Matéjka". Малый ще тогда Янъ бѣтъ дитинства вже оказувавъ охоту до рисунковъ, але батько паганявъ его разъ-въ-разъ до музыки, твердично: "Зъ того будешъ хлѣбъ ѡсти". Конечно, великий талантъ малярскій Яна умѣвъ

собѣ зъ тыхъ непринадныхъ обставинъ преложити широку дорогу до хлѣба и олавы, що только тымъ бѣльше причинює ему славу. Але що иного чутя патротичній, а що іншого — иточна правда!

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

О Левъ Стѣменовичъ, парохъ зъ Монастырискъ, членъ многихъ товариствъ рускихъ, ревній патротъ нашъ и дѣятель, упокоинивъ въ 60 тѣмъ роцѣ житя, а въ 32 гдѣмъ священства. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШИТУКА И ЛІТЕРАТУРА.

— Нового Зеркала", ч. 6, котре, якъ мы вже донесли, постигла конфискаты, зладжено вже и розслане друге выданье представляемо дуже гарно. Вступный стихъ "Чого ще бажаєшъ?" представляє сѣ єдко иронію польско-шляхетскаго намагана до ополячення нашего народа и до зроблення зъ него пригодної подставы для отбудованя Польщі. Дальше слѣдує друга глава гумористичної поемы "Швиделеса Пархенблита вандровка зъ села Дерхлоци до Америки и назадъ", котра навязуючи до загальнаго движенія нашего народа до тверезості и провідності, представляє гумористично жідбаску еміграцію до Америки и еи неудачність. Дальше пѣдь гарнимъ рисункомъ двохъ селянтъ іде розмова Івана съ Василемъ о "комитетѣ обывательському", де ео дѣяльність представляється слѣдуючою приповѣдкою: "Тошина панъ, а хлопъ на дайшовъ; потопаючій кричить: "Ratuj!" Ну, хлопъ — що онъ знає? По просту, по хлопски скочивъ до воды, пана за чубъ, тай витягъ. А теперъ топится хлопъ и кричить: "Ratujte, кто въ Бога вѣрує!" А паны тутъ-же. Чи они, гадаете, такожъ такъ по просту до воды скочать та хлопа за чуприну? А фе! Они его своимъ способомъ... "Швиденько хаплють гакъ, пускають до воды, зачеплють хлопа добре за пѣдь лѣве ребро, тай тогдь вже напевно витягнутъ." Дальше слѣдує ново-введеніе съ осмімъ роцникомъ постійна "Сучасна лѣтопись", котра день за днемъ въ дотепныхъ епіграматичнѣхъ строфахъ розказує цѣкавій факты зъ уплившого півн. мѣсяця. На послѣдній сторонѣ замѣтъ сконфискованої "Сѣти телефоничної" находится слово "отъ редакції", гумористично полемизуюче съ ц. к. прокураторію за надто частій конфискаты и выясняюче рускій публіцѣ становище "Нового Зеркала". Наведемо що "епітрафію А. Яновскому", помѣщенну въ тѣмъ-же ч.:

"Въ далекомъ Римѣ Ты полягъ: змогли Тебе лѣта и невсыпній труды! О, стой тамъ, мовъ протестъ науки противъ тьмы, И Руси противъ езуїтской облуды!"

Подяка.

Маю честь зложити симъ прилюдну подяку Вп. Панови Щастному Сельському, Дрови всѣхъ наукъ медичнѣхъ и спеціалистови въ женевскихъ недугахъ, за его дуже зручно и умѣтно доконану операцию злословного новотвору, якъ такожъ за его щирый и безхоссеній труда пѣдьчасъ цѣлою моєї недуги, тымъ бѣльше, що будучи сиротою и лишеню всякої помочи, я знайшла у него не только помочь лѣкарску, але и щиро сердечну опѣку въ мой тяжкій недузѣ. Не можучи въ іншій способѣ отплатитися, складаю ему хоча на сїй дорозѣ прилюдну подяку и прошу Бога, нехай ему отплатить десстерію за его щару успішну помочь.

Львовъ 2 цвѣтня 1884.

Софія Данкевичъ.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ
1009 (25-?) поручає
препараты зъ гуми и выробы кавчукові
для потребъ хірургичнѣхъ и іншихъ подбінъхъ

5 КІЛОВЪ
БОЧОВКИ ВИНА

поручає

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯСКО-ТОКАЙСКІХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

927 (22-52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1 бочовка Гегелійского столового . 2 зр. 10 кр.
1 " Гегелійского столового голуч-
шио якости 2 зр. 30 кр. и 2 " 50 "
1 " Гелел., стол. ароматичного 2-70 и 3 зр.
1 " Самородного вытравного . 4 зр. 30 кр.
1 " Ермелеки-Бакаторъ стол. 2 " — "

Повыше наведеній цѣнъ розумѣються вразъ съ бочковкою окованою желѣзными обручами и о-плачеными портомъ почтовымъ, такъ що благо-оклонный отбиратель жадныхъ бѣльше коштівъ не поносить. Кушуюча вина особисто только у продуcentовъ ручить за здоровъ добръ, натуральний и лучший вина якъ зъ Вершецъ, и просить о ласкавій замовленія.

Доходъ зъ первого твору призначає Родина покойника на памятникъ нагробный, зъ дальнихъ же трехъ праць на стипендію им. Володимира Барвѣнського. (15-?)

ПОХОДЪ СОБѢСКОГО

пѣдь Вѣденъ р. 1683.
Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.
Достати можна въ ад-
министрації Дѣла.

"ВЪ ОБОРОНЬ ЧЕСТИ",
повѣсть Г. Раймунда въ
трехъ частихъ. Цѣна 2 зр.
50 кр., съ пересылкою 2 зр.
70 кр. (Повѣсть таїа стоять
въ оригиналѣ нѣмецкому 8
зр. 40 кр.)

Достати можна въ Ад-
министрації Дѣла.

Выдавецъ и редакторъ: Иванъ Белей.

Найлучшій
черезъ "СУЕСТЬ" спроваджуваній
ГЕРБАТЫ ХИНЬСКІЙ
а іменно:

Пр. О. Пекко-Мандаринъ, наблук. зр. 5.—
1. Ташу, жовтництва, аром. " 4-40
2. Юнгічанъ, білонічнія . " 4-
3. Нандзинъ, чорна аромат. " 3-20
4. Сухонгъ, мало наркотична " 2-80
5. Конго, чорна, фаміліна " 2-
6. Выѣвка зъ гербатъ " 1-50
7. " 8- найлучш. гербатъ, " 1-70
КАВА въ найлучшихъ родахъ,
найдешевше въ торговли

Ст. Маркевича
во Львовѣ, въ Ринку ч. 42.
1050 (2-5)

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЬ
во Львовѣ, при ул. Кеперника ч. 5.
має честь поручити Вч. ПТ. Пу-
блици и Вч. Духовенству свою

РОБОТНЮ
МУЖЕСКОЇ ОДЕЖІ
посля найновѣйшої моды, зъ найлуч-
шихъ товарівъ и по цѣнахъ якъ
найдешевшихъ, упрашуючи якъ Ру-
сичи о ласкавій взгляды Вч. П. Т.
Публици и Вч. Духовенству, пору-
чачися ласкавимъ покровительству.

Всѣ ласкавій замовленія
выконуються въ найко-
ротшомъ часѣ. (4-12)

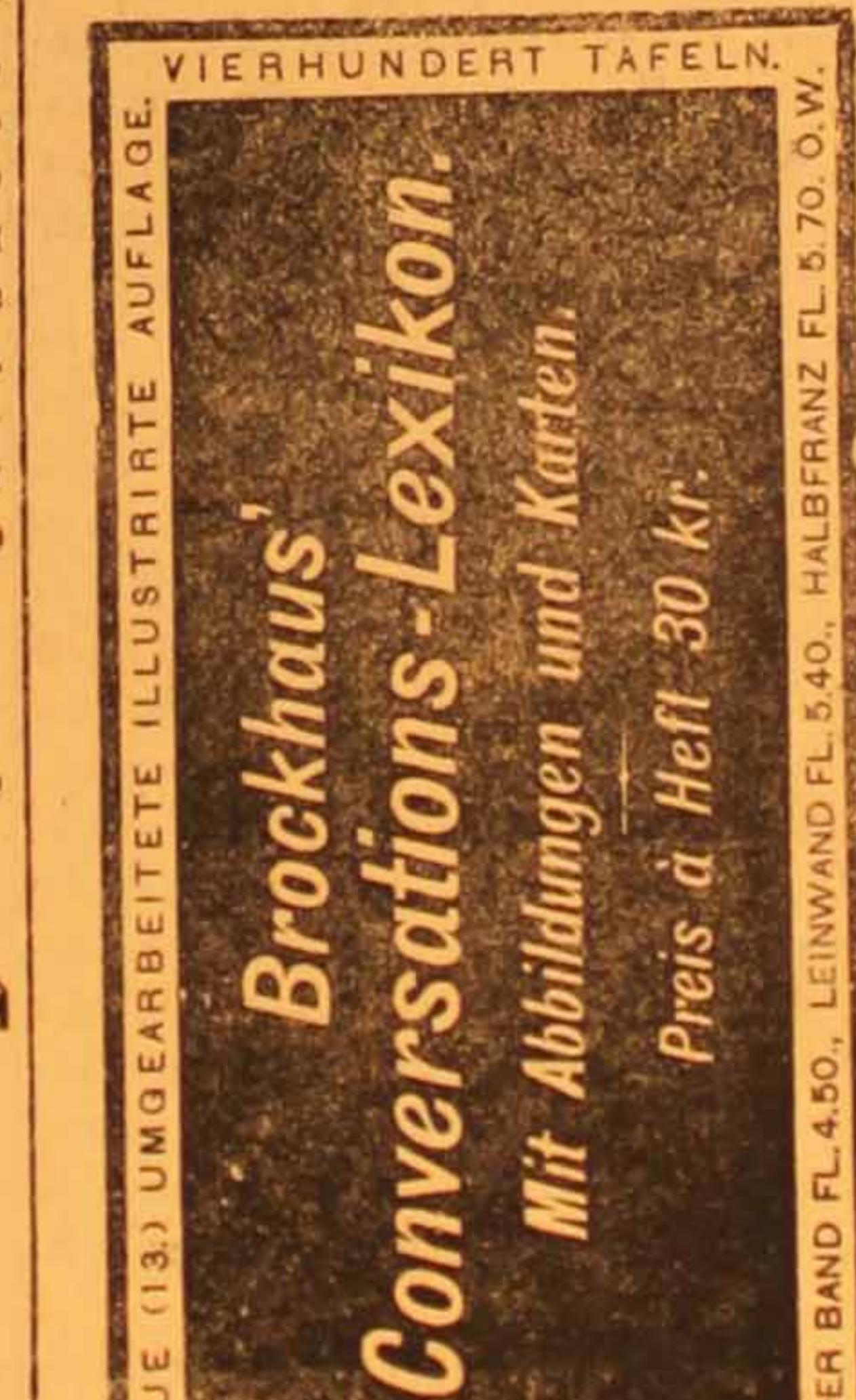
Для надходячого празника
Пасхи есть до набутя печатана
въ велику 4-ку 1040-(2-2)

"Утреня въ Недѣлю Пасхи"

въ промологій ноты уложенія И-
ваномъ Кипріяномъ пѣдь наї-
вѣвъ Львівськихъ и Перемышльськихъ
по 55 кр. съ пересыпкою по-
чтовою, якъ такожъ автографова-
ній спѣви літургічній на чотири
голоси мѣшаного хору (въ пар-
титурѣ) по 2 зр. у

о. Захарія Підляшецкого
II проповѣд. при гр. кат. кatedрѣ
въ Пере мишли.

Грошъ зъ розпродажи за повыш-
ше наведеній дѣла уживається на пе-
чатанье "Учебника початковыхъ
вѣdomostей музики и спльу",
такъ якъ его печатанье отложено
задля недостачи накладу.

Въ администрації "Дѣла" мо-
жна дѣстати слѣдуючій працѣ бѣ.

Володимира Барвѣнського :

1. СКОШЕННЫЙ ЦВѢТЬ (ви-
мокъ зъ Галицкіхъ образкѣ),

цѣла 1 зр.

2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ,

образокъ зъ Галицкого житя,

цѣна 80 кр.

3. ОТЧИТЬ ВЪ 100-ЛѢТНІЙ

РОКОВИНИ ЦВѢСАРЯ ІО-

СИФА II. 17 (29) падолиста

1880, цѣна 25 кр.

4. БЕСІДА ВЫГОЛОШЕНА НА

НАРОДНОМЪ ВѢЧУ РУСИ-

НОВЪ 18 (30) падолиста 1880

о економичнѣхъ справахъ, цѣ-

на 15 кр.

Доходъ зъ первого твору при-

значає Родина покойника на па-

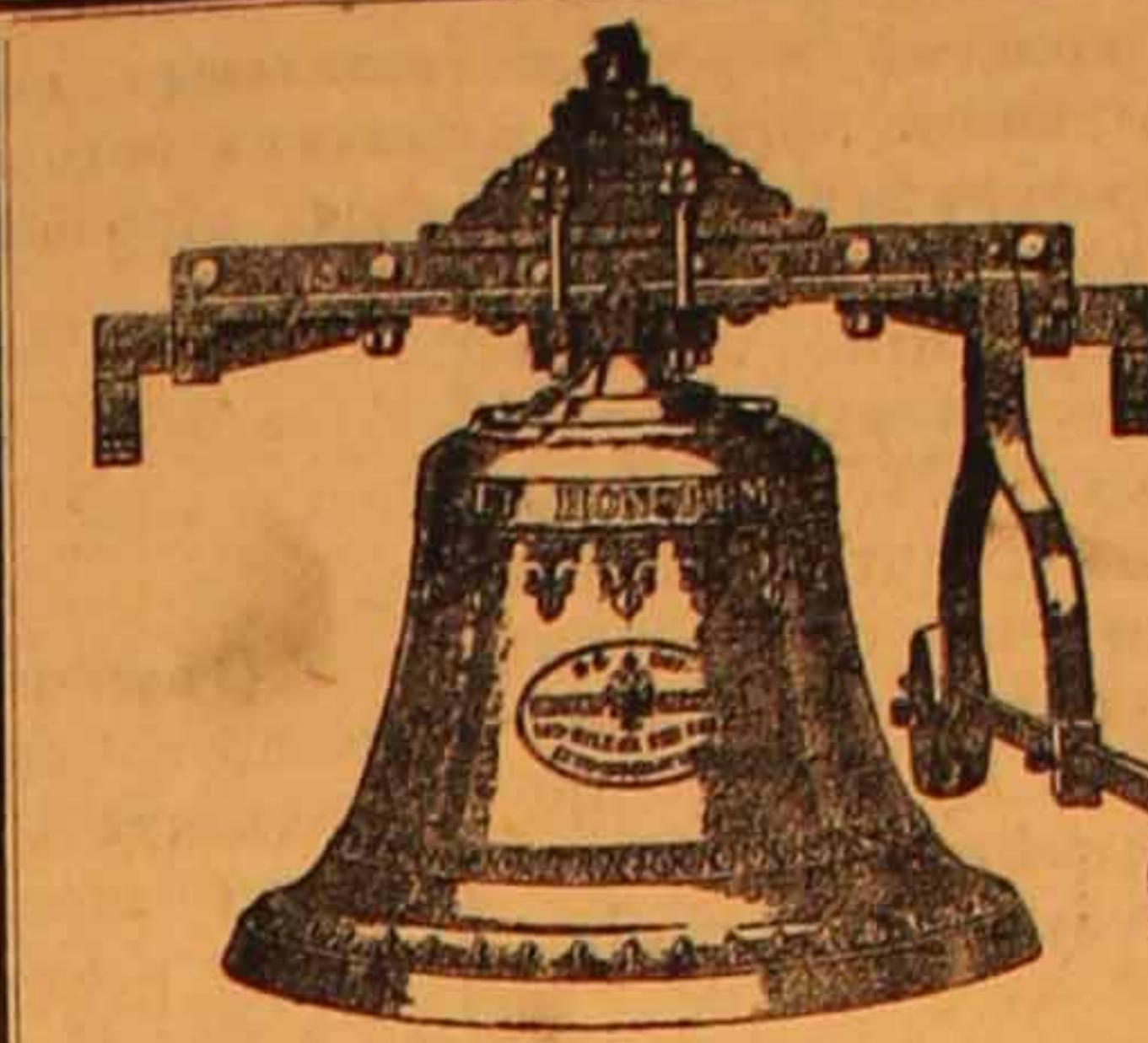
мятникъ нагробный, зъ дальнихъ же

трехъ праць на стипендію им.

Володимира Барвѣнського. (15-?)

Всі ціннікі специальній на жадан-

ії и франко.

На віденській відкритій
виставій от